

Bányatelepítés és gazdaságosság*

Dr. h. e. dr. Z A M-BÓ J Á N O S okl. bányamérnök, Kossuth-díjas és Állami-díjas tanszékvezető egyetemi tanár,
a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagja

(Bányaműveléstani Tanszék, Nehézipari Műszaki Egyetem, Miskolc)

Új bányaiüzemek telepítésénél elvégezhető az általános érvényű gazdaságossági számítások, de ezek egymagukban nem döntöek. Lényeges szerepet kap az a körülmény is, hogy a nyersanyagellátás problémái egyre intenzívebben jelentkeznek.

Egy új bányaiüzem telepítésének gazdaságosságát tehát nem önmagában, hanem a népgazdaság egészében kell vizsgálni. Nem elégséges csak a mai viszonyokat tekinteni, de látni kell a jövő alakulását is.

Lehetséges, hogy a ma még esetleg gazdaságtalanak látszó telepítés néhány év múlva gazdaságos lesz, fontos szerepe van tehát a jövő helyes megítélésének is.

A gazdaságosság vizsgálata a bányászati tevékenység minden fázisában szükségszerűen jelentkezik, illetve a tevékenység szükségszerű megelőzője.

A kutatás intenzitásának optimalizálása gazdaságossági kérdés. Az egyik oldalon áll a kutatás intenzitásának növelésével járó befektetési költség-növekedés, a másik oldalon jelentkezhet a hasznosítható ásványkincs növekedése. A kettő egybevetése, kompromisszuma szüli meg az optimumot. Jó példa lehet erre a hazai szénhidrogén- vagy bauxitkutatás intenzitásának optimalizálása.

Az ilyen optimalizálási feladat elvileg nem tűnik bonyolultnak. Gyakorlatilag azonban több okból nem egyszerű feladat. A függvények megalkotásához adathalmazra van szükség, amely nem mindig időálló és megbízható. Lényeges, talán majdnem döntő szerepe van az *időtényezőnek*, azaz a függvények nem mentesíthetők a múlt időtől. Ezen a két leglényegesebb nehézségen túl, jelentkezik a bekövetkezhetőség valószínűségének megbízhatósága. Bár a matematikai valószínűségszámítás csalhatatlan, a bizalom a gyakorlatban vele szemben kicsi.

Szót kell ejteni a *kockázat* kérdéséről. A közép-szerűség, a szürkeség irtózik a kockázatnak még a gondolatától is, a kalandorság életeleme pedig a kockázat szenvedélye. Mindkettő káros. Csak annak a „kockázatnak” van helye, amelyet a szakértelem, a meglátás és a jövőbe látás legmagasabb szintje alapoz meg. Nem lehet helye sem az érzéseknek, sem az óhajoknak, de legkevésbé a szubjektív érdekeknek. A lehetőségek megítélése, határok közé szorítása a szakma csúcspontját jelenti.

Az említett két példa esetében első követelmény a legmagasabb szintű *földtani ismeret*, amely körül tudja határolni térben és mennyiségben azokat a formációkat, ahol eredmény várható, sőt lokálisan rangsorolni tud. A második követelmény a *tapasztalati adatokat* elemezni, értékelni tudás, amelyből a valószínűség mértéke kifejezhető vagy legalábbis határok közé szorítható. A harmadik követelmény

a *jövő elemzése*. Itt már a trendek alakulásának elemzésén túl a jövőbe látási készségnek, képességnek is szerepe lehet. Nem lehet szerepe azonban sem egyéni, sem csoportos sejtéseknek, mint például annak, hogy a szénhidrogének ára vissza fog esni a régre.

A gazdaságnak szigorú vastörvényei vannak, amelyek nem változtathatók meg sem óhajokkal, sem ráolvasással.

A nyersanyagok, különösen az energiahordozók előteremtése egyre inkább gondot fog okozni a világnak. Ennek több oka is van.

A nyersanyagok termelésében csökkenthető, de nem küszöbölhető ki teljesen a nehéz fizikai munka. Egyre inkább elkényelmesedő világunkban ezt a problémát megoldani csak rendkívüli anyagi áldozatok árán lehet. Gondoljunk csak például arra, hogy ma már a szénbányászatban a vékonyabb telepek fejtése gyakorlatilag megszűnőben van, éppen a nehezebb fizikai munka miatt.

Az újabb nyersanyag lelőhelyek általában egyre inkább kedvezőtlen körülmények között jelentkeznek. A szenek és ércek bányászata mélyebbre és mélyebbre kényszerül, a szénhidrogén lelőhelyeknek mindig nagyobb hányada esik a tengerekre, vagy zord klimatikus viszonyokkal rendelkező területekre.

A hasadó anyagok, csakúgy mint a szénhidrogének, nem egyenes terítésben helyezkednek el a földön, ez a körülmény előbb-utóbb a szénhidrogének esetéhez hasonló megrázkódtatáshoz vezethet. Az atomerőművek térhódítása is elmarad attól, amit egy-két évtizeddel ezelőtt a derűlátásra hajlamosak elképzelték. Csak jósolni lehet, de sok jel mutat arra, hogy a fúziós energia megjelenése sokkal inkább a távoli jövő lehetősége, mint azt itt-ott gondolják.

Sokan vannak azok, akik az élettől teljesen elrugaszkodva, íróasztal mellett a teljes automatizálásról álmodozva azt képzelik, hogy nemsokára az embernek nem lesz más dolga, mint csak az, hogy fehér köpenyben időnként gombokat nyomogasson, azt is csak azért, hogy még kellemesebb legyen az úrutazásos hétvége. Az elkövetkezendő évtizedek a keserű ébredés évtizedei lehetnek. A világnak, a gazdaságnak folyton-folyvást meg kell újulnia, az automata-rendszereket, gépeket, az energiákat és kemikáliákat újra kell termelni, az ezekhez szükséges és bővülő nyersanyagokat elő kell teremteni a földből. Ez pedig még hosszú ideig kemény munkát fog követelni. Hiú ábránd azt képzelni, hogy az emberiségnek egy kicsi hányada a jövőben is úgy fogja ezt a nehéz munkát elvégezni, ahogy az ma még természetesnek tűnik. Már most tudomásul kell venni, hogy az anyagi javak elosztásában a mainál lényegesen nagyobb hányadot kell juttatni azoknak, akik az anyagi javak megteremtésében a nehezebb részt vállalják. Más választás, más lehetőség aligha lesz.

* A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1976. április 28—30 között, „Bányatelepítés és gazdaságosság” címmel megrendezett tudományos konferencián elhangzott előadás. (Szerk.)

Amikor tehát a kutatások intenzitásának optimalizálását elemezzük, a jövőbe látás nem másodrangú kérdés. A hazai szénhidrogén-, szén-, bauxit-, uránérc-, egyéb ércutatásnak megítélésében ki lehet indulni bizonyos összefüggésekből, ezeknek még matematikai formulát is lehet adni; lehet a paraméterek számszerű keresésében alkudozni, lehet közgazdasági eszmefuttatásokat végigvezetni, de a döntő szerep mégiscsak a jövőbe látásnak jut.

Nagyon jól tudom, hogy anyagi lehetőségeink korlátozottak, de azt is tudom, hogy a lehetőségeken belüli elosztás nem tükrözi maradéktalanul a helyes jövőbe látást. Anyagi lehetőségeinknek megengedhetetlenül nagy hányada szóródik szét olyan területeken, amelyek csak kevésbé szolgálják a jövőt, és majdnem hogy haszontalannak bizonyulnak a jelen szempontjából is. Bizonyos fókig elképedünk akkor, amikor a nyersanyagkutatás intenzitásának növeléséhez szükséges anyagi ráfordításról esik szó, ugyanakkor ennél több folyik el olyan helyeken, amelyek sem közelebbi, sem távolabbi célt különösebben nem szolgálnak.

Az anyagi, szellemi és az embert szolgáló egyéb javak előállításában az aktív társadalom egyik része közvetlenül, a másik része pedig közvetve vesz részt. A közvetve résztvevők szerepe és feladata a közvetlenül résztvevők munkájának racionalizálása, szervezettségének, színvonalának fokozása. Ha a közvetve résztvevők arányának növelésével a közvetlenül résztvevők tevékenységében az említett jelek nem mutatkoznak meg az elvárható mértékben, akkor elsősorban a közvetve résztvevők munkájának határfokában kell keresni az eredendő okot.

A helyes, céltudatos és hasznos munkálkodás formálásának egyik alapvető kritériuma a helyes jövőbe látás. Tudom, a helyes jövőbe látásnak csak egy töredéke a nyersanyagkutatás, de azt is tudom, hogy részekből, töredékekből tevődik össze az egész.

Most már egészen konkrétan fogalmazva: a hazai szénhidrogén-, szén-, uránérc-, bauxit- és egyéb ércutatás intenzitásának kérdését közelebről kellene megvizsgálni. Ilyen vizsgálatnak minden valószínűség szerint az lenne az eredménye, hogy a jelenlegi intenzitás a jövőt tekintve nem elégséges, ugyanakkor szükségszerű lenne a rendelkezésre álló anyagi erőket ennek megfelelően átcsoportosítani, elsősorban azokról a területekről, amelyekről nehéz lenne kimutatni, hogy az embert szolgáló anyagi és szellemi javak előállításában meghatározó szerepük van.

A gazdaságossági vizsgálatok legkiterjedtebben akkor jelentkeznek, amikor a felkutatott hasznosítható ásványkincsekre *bányaüzemet* telepítünk.

A szakmai köztudatban nem egyszer ez a kérdés erősen leszűkítve úgy jelentkezik, hogy hol legyen az akna helye? Kétségtelen, hogy ez egymagában is fontos probléma, de nem a legfontosabb.

Az akna *optimális helyének* kijelölése annak az elvnek a felismerésén alapszik, hogy a bányászatra jellemző, viszonylag nagyarányú *anyagmozgatás* optimalizálása számottevő gazdasági tényező. A legjobb és a legrosszabb telepítés között

100%-os eltérés mutatkozhat. A valóságban a 100%-os eltérés csak ritkábban fordul elő, az átlag kb. 30—40% közé tehető. Ez a hazai bányászatban lényeges többletkiadást jelent évente. Ez a kérdés fontosságát igazolja, a vele való foglalkozás tehát nem csupán kedvtelés kérdése. A gazdaságban, ezen belül az iparban vannak olyan jellegű többletköltségek, amelyek nem kirívóan tűnnek fel, amelyeket csak az igazán hozzáértő szemé lát meg. A mozgatás költségei is ide tartoznak, amikor a mozgatás alatt nemcsak a termelvény szállítását kell értenünk, de ide kell sorolni a levegő, a víz, az anyagok mozgatását és az emberek mozgását is.

Az optimalizálás elméleti összefüggéseit a gyakorlatban sokszor azért nem veszik figyelembe, mert úgy vélik, hogy az elmélet megvalósításának természetes gátjai lehetnek. Ezért aztán a gyakorlat még ma is inkább az alternatívák módszerét követi. Nem lenne szabad azonban megfeledezni arról, hogy az alternatívák helyes összevetésének alapjai is csak az optimalizálás elméleti összefüggései lehetnek.

Új bányauzemek telepítésénél találkozunk olyan eljárással, amikor először az akna, illetve aknák helyét jelölik ki és ehhez idomítják a föld alatti útrendszert. A helyes módszer éppen ennek a fordítottja. Előbb kell megtervezni a föld alatti útrendszert, ami az előfordulás térbeli képének, a kőzetek fizikai-mechanikai tulajdonságainak, a víz-, tűz- és gázveszélynek függvénye és csak ehhez illeszthető az összegyűjtés és szétosztás optimális középpontja.

A *mozgatás minimalizálásának* elvi összefüggései analóg módon használhatók fel akkor is, amikor a nyitva tartandó átlagos vágathossz, a légszökések minimalizálásáról van szó. Amíg a mozgatás minimalizálására való törekvés már tapasztalható, az utóbbiak vizsgálatának csak a nyomai fedezhetők fel, pedig gazdasági súlyuk nem kisebb, mint a mozgatás gazdasági súlya. Különösen elhanyagolt területnek lehet tekinteni a légszökések vizsgálatát. Több olyan bányauzemünk van, ahol a légszökések mértéke már a teljesítmények rovására megy.

A föld alatti feltérési rendszeren belül is jelentkezhetnek *lokalizációs problémák*. Ezek közül esetenként legfeljebb a szintmagasság kérdéséről esik szó. A föld alatti belső lokalizációval való foglalkozás szerepét elsősorban abban látom, hogy ez vezethet el bizonyos, többé-kevésbé meggyökeresedett szemlélet végleges megváltoztatásához. Mintha egy föld alatti feltérési rendszert csak akkor tartanánk jónak, ha az a bonyolultság jeleit hordja magán. Így például nehezen tudunk megszabadulni attól, hogy a területeket osszuk fel, azokat leginkább bonyolult körüljárással kerítsük körbe. Még mindig idegenkedünk a nagy- és egyenesvonalú tervezéstől, pedig ennek az előfeltételei már lényegében adóttak.

Nem mehetünk el szó nélkül a *nagyvonalúság* kérdése mellett sem. Azt tapasztalhatja az ember, hogy egy igazán nagyvonalú elsődleges koncepcionális terv itt-ott veszt nagyvonalúságából és pedig annál inkább, minél többször vitatjuk meg. Így van ez azért, mert helyet adunk a sokszor meg nem

alapozott aggodalmaknak, keressük a különböző nézetek kompromisszumát, közben múlik az idő, az időzavar pedig előbb-utóbb kapkodáshoz, megalkuváshoz vezet. Az is igaz, hogy a nagyvonalú tervek a termelés megindítása előtt hosszabb előkészítő munkát igényelnek, a közelebbi látszólagos eredmények varázsa alól pedig még mindig nem tudunk megszabadulni. Így aztán amit nyertünk a réven, többszörösen elveszíthetjük a vámon.

Igen fontos kérdés új üzemek telepítésénél vagy a meglévők rekonstrukciójánál a *termelési kapacitás* kérdése, elsősorban azért, mert fontos szerepet tölt be telepítés gazdaságossági vizsgálatában. A termelési kapacitás optima és az optimális üzemidő fogalma lényegében egy és ugyanaz.

Bármilyen üzembről — tehát nem csak bányászatról — legyen szó, az években kifejezett optimális üzemidő (N) függvénye a kamattényezőnek (p), az ún. „állandó jellegű” költségek részarányának mind a beruházás (r_b), mind az üzemeltetés (r_u) vonatkozásában, azaz

$$N = f(p, r_b, r_u)$$

Ez az összefüggés konkrét formába is önthető:

$$\frac{p^N - 1}{N \ln p} r_b + cr_u = 1$$

ahol c az üzem jellegétől függő állandó érték. Ez az összefüggés akkor érvényes, ha a méretek szabadon választhatók.

Az r_b és r_u objektíve adott értékek, a kamatláb, illetve a kamattényező pedig megválasztandó érték. Az összefüggésből látható, hogy az optimális üzemidő megítélésében igen nagyfokú szerepe van a *kamatlábnak*. Minél nagyobb a kamatláb, annál kisebb az optimális üzemidő.

A kamatláb meghatározó szerepét érzékeltessük egy konkrét számszerű példával! Legyen $r_b = 0,2$; $r_u = 0,1$ és $c = 5$. Ezek a bányászatban átlagos értékek.

Az első esetben legyen a kamatláb 5%, ekkor az optimális üzemidő kerekén 33 év; a második esetben legyen a kamatláb 12%, ekkor az optimális üzemidő kerekén 13 év. Megállapítható tehát, hogy a ma használatos 12%-os kamatláb olyan nagymértékben torzít, ami már messze túl jár a realitások határán.

Ezzel a problémával még nagyon kiterjedten lehetne foglalkozni. Így például azzal is, indokolt-e egyáltalán a 12%-os kamatláb, vagy sem, vagy mekkora kamatláb lenne reális? Ez azonban igen messze vezetne.

A mai hivatalos gazdaságossági értékelésnek egyik sarkalatos tényezője az ún. D -mutató. Úgy érzem, ezt a közismert mutatót itt nem kell részletesen bemutatnom. Ebben a mutatóban is lényeges szerepe van a kamatlábnak, amely 12%. A kamatosítás egyaránt vonatkozik az interkaláris, a várakozási és a megtérülési időre.

Az az időszak, amely a beruházás megkezdésétől a termelési kapacitás elérésig telik el, a bányászatban viszonylag nagy, átlagban eléri a 35–40 százalékát annak az időszaknak, amit a D -mutató tekintetbe vesz. Így tehát a kamatosított visszatérülésre jutó időszak átlagosan 9 évre tehető.

A kamatosított visszatérítési időből (t') számítható az egyszerű vagy kamatosítás nélküli visszatérítési idő (t):

$$t = \frac{p' - 1}{(p - 1)p' \cdot f}$$

ahol f az interkaláris tényező, ami átlagosan 1,4. Ennek megfelelően

$$t = \frac{1,12^9 - 1}{0,12 \cdot 1,12^9 \cdot 1,4} = 3,9 \approx 4 \text{ év}$$

Lényegében ebből is az a következtetés vonható le, amire az optimális üzemidő esetében jutottunk: a 12%-os kamatláb olyan követelményeket támaszt, amelyek a bányászat területén csak ritkán elégíthetők ki. Kevés szénbánya létesült volna nemcsak nálunk, de világszerte, ha ennek a szigorú előírásnak eleget kellett volna tenni.

A D -mutató használható akkor, ha relatív összehasonlításról van szó, azaz akkor, ha több létesítendő bányászatra kell gazdaságossági alapon összehasonlítani. A mai gyakorlat azonban a D -mutatót abszolút értelemben is használja. Így aztán előfordul olyan eset is, amikor a nyilvánvalóan életrevaló bányatelepítésnél a D -mutatóval való manipuláláshoz kell folyamodni, ami a D -mutató időintervallumának megnövelését jelenti olyan fókig, hogy a mutató legalább az egységet elérje.

A D -mutató a relatív összehasonlításban ugyan használható, de egymaga nem elégséges a döntéshez. Ez a mutató érzéketlen egy nagyon fontos paraméterre, nevezetesen a *kitermelhető ásványvagyony mennyiségére*. Lehetséges ugyanis, hogy a D -mutató előnyben részesít egy viszonylag kicsi előfordulást egy viszonylag nagy előfordulással szemben, ha a kicsi előfordulás jellemző paraméterei csak egy árnyalattal jobbak. Ez azért lehetséges, mert a D -mutató lényegében figyelmen kívül hagyja azt az időszakot, amely a D -mutató időszakán túl esik, illetve a maradék állóeszköz értéke éppen a magas kamatláb miatt alig esik latba. Minden különösebb vizsgálat nélkül be lehet látni, hogy pl. egy 200 milliós szénelőfordulás előnyösebb, mint pl. egy 10 milliós, még akkor is, ha a gazdaságossági paraméterek az utóbbinál egy árnyalattal jobbak, és így a D -mutatója is jobb.

Nem szeretném, ha az elmondottakból az érződne, hogy a gazdaságossági vizsgálatok mutatóit lebecsülöm. Ez távol áll tőlem, sőt azt szeretném érzékeltetni, hogy a *vizsgálódást többértévé kellene tenni*.

A többértékűség nemcsak több mutatót jelent, de jelenti azt is, hogy a bányászati beruházásokat nem elégséges önmagukban kezelni, vizsgálni, hanem be kell ágyazni őket a népgazdaság egészébe. Ha például egy szénbánya villamos energia előállítására épül, akkor a vizsgálatot minimálisan az előállított villamos energiára vonatkozóan kell elvégezni. Az ilyen vizsgálat több-kevesebb pontossággal el is végezhető. A vizsgálati hibalehetőség messze elmarad attól a torzító hatástól, amit a kamatláb megválasztása jelent. Így például 5%-os kamatláb kedvező képet mutathat, de 12%-os kamatláb már egyértelműen negatív eredményre vezethet nemcsak a számítható mutatók vonatkozásában, de

akkor is, ha a telepítéssel termelhető villamos energia árát az importárral hasonlítjuk össze.

Természetesen egy ilyen vizsgálat közelről sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik, még akkor sem, ha a kamatláb okozta problémát nem tekintjük.

Az az érvelés, miszerint az import villamos energia nem igényel beruházást, egyre inkább nem állja meg a helyét, hiszen megjelent egy új fogalom, a *beruházási hozzájárulás*. De ez csak az egyik oldal. Az import növelése csak az export növelésével lehetséges, ez a növelés pedig beruházást igényel. Ezt a tényt is figyelembe vevő vizsgálat már nagyon szerteágazó, ezért viszonylag nagy hibalehetőséggel lehet terhelt, ami pedig a legfontosabb, nem tudja követni az időtényező szerepét és hatását. Gondolok itt arra, hogy amíg egy bányászati beruházás 40—50 évre is szólhat, az exportnövelő beruházásokat ezen időszak alatt többször is ismételni kell. Tipikusan olyan kérdés ez, amelyben visszatükröződik a rövidebb és a hosszabb távra való tervezés problémája, amelyben már a jövőbe látásnak döntő jelentősége van.

A telepítések gazdaságossági vizsgálatában lényeges szerepük van a számszerűen kimunkálható mutatóknak. Fetiszizálni azonban ezeket a mutatókat nem szabad. Láthattuk, hogy ezek a mutatók milyen torzulásokat szenvedhetnek olyan tényezők hatására, amelyek nem objektíve adóttak, hanem megválasztottak. Csak a két legdöntőbb ilyen tényezőre akarok ismételt utalni a *kamatlábra* és az ún. *D-mutató* időszakára. A telepítések elemzésében, véleményem szerint, a mutatókkal legalább egyenrangú szerephez kell jutnia a jövőbe látásnak, amikor a bányászati telepítéseket a népgazdaság egészébe kell ágyazni, nem elégséges azokat csak önmagukban tekinteni.

A népgazdaság egészének jövője nagymértékben függvénye a nyersanyag-ellátásnak. A mi viszonyainkat tekintve ez azt jelenti, hogy maximálisan kell kihasználni a hazai lehetőségeket, a bányászatot illetően tételesen és rangsorosan a szénhidrogén kutatás intenzitásának növelésével, új szénbányák telepítésével, a bauxit és színesércek kutatásának fokozásával, a távolabbi jövő érdekében pedig az uránérc-kutatások kiterjesztésével.

Ezeknek a céloknak a szolgálatába kell állítani a tudományt is úgy, hogy az ténylegesen segítse a földtani kutatást, segítse a helyes döntéshozókészítést, adja meg azokat az elvi összefüggéseket, amelyek megszabják a telepítések megtervezésének alapjait. Köztudott, hogy népgazdaságunkban ez a tudományos témakör a kiemelt témakörök közé tartozik. Földtani és bányászati tudományos életünk ezt a megtisztelő feladatot ellátni csak akkor tudja, ha erőit az említett célok szolgálatába állítja, ha el tudja választani a lényegeset a lényegtelen-

től, ha elhatárolja magát az áltudományosságtól, ha nem enged teret olyan tendenciáknak, amelyek csak mondva csináltak fontosak, ha nem süllyed bele a végeláthatatlan ún. szervezési tevékenységbe, amely csak ritkán tör a lényegre, de annál kitűnőbb alkalmakat kínál arra, hogy messze-messze elkalandozzunk a lényegtől, és belevevünk az apró-cseprő dolgok útvesztőjébe.

Ha elmélyülten és elemezve figyeljük a gazdaság alakulását, meg kell látnunk, hogy a *nyersanyag-termelés a jövőben egyre inkább súlyponti kérdés lesz*. Feladatunkat ehhez kell igazítani nemcsak a tudomány, de a szakember nevelés területén is. Ebben a kérdésben egyszer már Lapunk hasábjain kifejtettem véleményemet, lényegesen többet mondani most sem tudok. Csupán hangsúlyozni szeretném azt, hogy a minőség híve vagyok. Már most fel kell hívni a figyelmet arra, hogy a jövő feladatait jól megoldani csak a tehetségek maximális kihasználásával lehet. Szabaddá kell tenni a fiatal tehetségek előtt az utat, hogy a használatos szókifejezéssel éljek, tudatosan célratörő káderpolitikát kell folytatni. Nem arról van szó, hogy a tehetséges fiatal mérnököket fel kell kutatni, sem arról, kiket tartunk tehetségesnek. A választ ugyanis mindannyian mélységesen érezzük, nem szükséges azt szavakba önteni. Egyszerűen arról van szó, hogy érvényt kell szerezni a régi mondásnak: a tehetséges embert nem lehet és nem szabad véka alá rejtteni. Arra kell törekedni, hogy a tehetség és rátermettség fokmérője ne az legyen, ki mennyit tud különböző összejöveteleken beszélni, nem egyszer értelmetlenül és kuszán, ki hogyan tud eligazodni a helyezkedés tudományában, hanem inkább az, hogy ki képes konkrét feladatokat logikusan, mérnöki invencióval megoldani, és ami még talán ennél is fontosabb, lehetővé kell tenni, hogy a tehetséges mérnökök ilyen feladatokhoz hozzá is jussanak.

A jövő szempontjából elsőrangú érdeket fűződik ahhoz, hogy a tehetséges fiatal mérnökökkel előrelátóan és céltudatosan foglalkozva vezessük végig őket a fejlődés iskoláján. Tegyük lehetővé, hogy ismereteiket széleskörűen mélyítsék el előbb itthon az üzemekben, majd külföldön, hogy egy bizonyos idő után széles látókörű, nyelveket beszélő, kitűnő szakemberekké váljanak. Többet érne ez, mint a mindinkább öncélúvá váló tudósképzés.

Nem véletlenül ejtettem szót erről a kérdéstről, az a véleményem ugyanis, mintha nem egészen jól érzékelnénk a kérdés súlyát. A jövő az embereken múlik, hogy milyenek lesznek a jövő emberei, az a máttól függ.

Rövid előadásomban nem maradtam meg a téma szűk szakmai keretén belül. Tettem ezt azért, mert megítélésem szerint ezt a témát nem lehet szűk szakmai keretek közé szorítani, nem lehet, mert társadalmi jelentősége ezt nem engedi meg.

Az EKG növeli szénbányászati beruházásait

Az Európai Gazdasági Közösség 1975-ben mintegy 668 millió dollárt ruházott be a szénbányászatban. Ez mintegy 60%-kal haladja meg az 1974. évi beruházás összegét. A megnövelt beruházással kívánják a kö-

zösség széntermelő tagországi biztosítani a jelenlegi kb. 264 millió tonnás össztermelési szint tartását 1975—78 között.

Ezen időszak alatt a kb 4 millió t/év föld alatti termelési kapacitáskiesést a külfejlesztési kapacitás növelésével kívánják ellensúlyozni.

Előirányzat szerint a közösség fe-

ketésén-termelése 1978-ban a következőképpen alakul:

NSZK	96,0 mill. t
Belgium	10,3 mill. t
Franciaország	23,0 mill. t
Egyesült Királyság ...	133,6 mill. t
Összesen	263,9 mill. t

(World Coal, 1976. február, p. 15) Bende Imre